

DUVARLAR VE DÜNYALAR ARASINDA

ALAN LEZAN

Novella

Prolog

O günlerde şehir nemliydi. Sadece oluklarda biriken ve cephelerden ince iplikler halinde süzülen yağmurdan değil, sanki Berlin tenini yumuşatmaya karar vermişçesine, içsel bir geçirgenlikten de. Friedrichshain, ıslak yaprak, kahve ve unutulmuş bir atkı gibi avlularda tutunmaya 2 çalışan o son yaz kokuyordu.

Merdiven boşluğu cilalı ahşap ve eski mektup kutuları kokan o eski binalardan birinde, pek konuşmayan bir adam yaşıyordu. Utangaçlıktan değil, gururdan da değil – sadece kelimeler, artık aramayan dostlar gibi ondan uzaklaşmıştı. Yaşadığı daire büyüktü, tek bir kişi için neredeyse fazla büyüktü. Yer tahtaları her adımda gıcırıyor, sanki bir şeyleri hatırlamak istiyordu. Duvarlar, önceki sakinlerin izlerini taşıyordu: artık hiçbir şeyi tutmayan bir çivi; bir zamanlar rafın durduğu yerde bir gölge; asla tamamen kaybolmayan bir leke.

Sık sık yalnızdı, ama yalnız değildi. Sessizlik, artık hissedilmeyen bir kıyafet gibi ona tanıdıktı. Bazen pencerenin önünde oturur, yağmurun karşı evin duvarına çarpışını izlerdi. Bazen avludan sesler, şişe şingirtıları, karanlıkta kaybolan kahkahalar duyardı. Ve bazen, gece özellikle yumuşak olduğunda, kendisiyle konuşurdu – alçak sesle, neredeyse şefkatle, sanki hâlâ orada olduğunu hatırlatmak zorundaymış gibi.

Daire, bir eylem yeri değil, bir **hâl** idi. Belirli bir şeyi beklemiyordu, ama hazırды. Adımlar için, sesler için, insanlar arasında ne olması gerektiği iddia edilmediğinde ortaya

çıkabilecek şeyler için hazırды. Plan yoktu, niyet yoktu. Sadece açılmayı bekleyen odalar vardı. Kilitli olmayan kapılar. Ve sormamayı, sadece **dinlemeyi** öğrenmiş bir adam.

Dışarıda şehir gürlemeye devam etti. İçeride, adı olmayan bir şey başladı.

Perşembe Akşamı

3

Sehir, sanki üzerine sisli bir pelerin çekmiş gibi, boğuktu. Mutfağımda oturuyordum, ışık sıcaktı ama yorgundu. Sonra telefon çaldı. David. Sesi netti, adeta buzlu camın arkasından hareket eden benim dünyam için fazla netti. “Daireyi satma,” dedi. “Odaları kiraya verebilirsin. Çok yalnızsın. Ve her ne kadar 'amaç odaklı ortak konutta' (WG) hoşlanmasan da – birinin nefes aldığını duymak iyi gelecektir. Evcil hayvan istemiyorsun sonuçta.”

Sustum...

Konuşmadan sonra uzun süre oturdum. Sessizlik yoğun, neredeyse elle tutulur gibiydi. Hiç kimseyle yaşama niyetim olmamıştı. Ne hayvanlarla, ne de insanlarla. Depresyon, perdelenip bir türlü havalandırılmayan kurşun bir perde gibiydi. Tekrar “normal” yaşamak için planlar yapmıştım – bu ne demekse. Ama hiçbir şey yardımcı olmadı. İlaçlar beni ancak suyun üstünde tutuyordu, ama su soğuktu ve sürüklenmekten yorulmuştum.

Dairemde yabancılar mı?

Gerçekten bunu isteyip istemediğimi merak ettim. Ya da hâlâ bir şey isteyip istemediğimi. Hastalığımdan bu yana David kalan tek kişiydi. Diğerleri – kız arkadaşlar, tanıdıklar – aramayı bırakmamışlardı. Sinema, tiyatro, kafeler, kulüpler. Ben hep “hayır” dedim. Üçüncüde sormayı bıraktılar. Onları anlıyordum. Sorun onlarda değildi. Ben, bir zamanlar anıt gibi kazandığım bu dört odalı dairede – ki şimdi bir **mozole** olmuştu – geride kaldım.

Yaklaşık bir saat sonra kalktım.

Bilgisayarın başına oturdum ve bir ilan yazdım. Büyük kelimeler kullanmadan. Umutsuz. Ve yine de – sadece altmış dakika sonra gelen kutumda elli e-posta vardı. Onları okumadım. İlk üçünü seçtim ve Pazar öğleden sonrası için randevu ayarladım. Üç görüşme, arka arkaya. Sonra David’i aradım. Sevindi. Sesinden duydum ve bir anlık bir ışık belirdi.

Ama sonra korku geldi.

Kapının altından süzülen sis gibi yavaşça içeri süzüldü. Üç yabancı benim alanımda, benim sığınağımda, benim sessizliğimde.

Bu nasıl olacaktı?

Gerçekten bana iyi gelecek miydi?

Yoksa kendimi, bana ait olmayan seslerin içinde mi kaybedecektim?

Perhan – Duvarlar ve Dünyalar Arasında

5

İlkin saate, sonra kapıya baktım: “Tam zamanındasın. Bu şimdiden iyi bir işaret,” dedim.

Perhan (*içeri girer, ince yapılı, sakın bakışlı*):

“Aslında on dakika önce geldim. Bloğun etrafında bir tur daha attım. Çok erken zili çalmak istemedim.”

(*Hafifçe gülümsedim ve dedim ki*):

“Anlıyorum. Lütfen otur. Çay ister misin?”

Perhan:

“Memnuniyetle. Varsa siyah...”

David (*sessizce bir fincan uzattı, nazıkçe başını salladı*):

“Siyah. Şekersiz. Tıpkı iyi bir başlangıç gibi.”

Ben (*kısa bir duraklamadan sonra*): “Peki, Perhan. Üç oda, üç kişi. ‘Amaç odaklı ev arkadaşlığı’ istemiyorum ama ruhların tamamen kaynaşmasını da istemiyorum. Mesele saygı, alan, nefes. Sen ne arıyorsun?”

Perhan (*bir yudum çay içti, sonra yavaşça..*): “Nereden geldiğimi sormayan bir yer arıyorum. Bosnalıyım, çok sayıda yara izi olan bir köyden. Elektrik mühendisliği okuyorum, ama bazen şiir yazıyorum. Sessizim, ama boş değilim.”

Ben: “Peki ya topluluk? Senin için ne ifade ediyor?”

Perhan: “Kontrol değil. Ne pahasına olursa olsun yakınlık da değil. Ama koridorda sadece benim için yanmayan bir ışık. Belki akşam bir sohbet. Belki de sadece birinin orada olduğunu bilmek.”

David, (*alçak sesle, neredeyse kendine konuşur gibi*): “Sanki sadece bir oda değil, bir **ara mekân** arıyorsun.”

Perhan başını salladı: “Ara mekân hoşuma gitti.”

Ben: “Bir soru daha, Perhan. Seni zorlaştıran nedir?”

Perhan (*tereddüti etti, sonra dürüstçe*): “Gürültü olduğunda kendimi geri çekerim. Güven kazanmak için zamana ihtiyacım var. Ve bazen kelimelerle, özellikle Almanca'da boğuşuyorum. Ama iyi dinlerim.”

Ben (*ona uzun uzun baktım, sonra sakince*): “Teşekkürler. Bu netti. Ve sessizdi.”

İki aday daha davetli. Ama şimdiden fark ettim – sen sadece herhangi bir aday değilsin.”

Perhan (*ayağa kalktı, fincanı dikkatlice yerine koydu*): “Size teşekkür ederim. Çay için. Ve sessizlik için.”

David (*başını salladı*): “Bazen sessizlik, paylaşılabilecek en iyi şeydir.”

Perhan 23 yaşındadır ve üç yıldır Berlin’de yaşamaktadır. Tepelerin yumuşak, anıların ise ağır olduğu, Bosna’nın merkezindeki ücra bir yerden gelmektedir. Camiiler, savaş izleri ve farklı kökenlerden komşular arasında büyümüştür – sessiz, dikkatli, teknoloji ve ara mekânlar için ince bir duyarlılığa sahip. Bugün dördüncü dönem elektrik mühendisliği okuyor: ona tutunacak bir dal veren, ama aynı zamanda sınırlarını da gösteren bir alan.

Almancası akıcıdır, ancak bazen artikellerde veya beklen-tilerde tökezler. Kelimeler ona her zaman kolay gelmez, ama geldiklerinde düşünölmüş, derin ve çoğu zaman hafif bir güzelliğe sahiptirler.

Adı – Perhan – anne babasının, Emir Kusturica’nın “Çingeneler Zamanı” filmindeki aynı adlı karaktere sessiz bir saygı duruşudur; o karakterin kırılğan onuru, suskun gücü ve hasret dolu aykırılığı onları o kadar derinden etkilemiştir ki, kendi oğullarında da görmeyi umdukları o sessiz gücün yansımasını onda bulmuşlardır – kimliğin sadece köken değil, aynı zamanda tüm etiketlerin ötesinde kendini tasar-lama imkânı olduğuna dair bir işaret olarak.

Perhan için adı, farklı olmanın ve etnik kalıpların ötesinde kendini tanımlama arzusunun bir simgesidir, bakışında onur taşıyan, kırılğan bir güce sahip bir çocuktur. Müslöman bir çocuk için bu isim alışılmadık, hatta geleneklere karşı çıkan bir tını taşır. Ancak gücü tam da buradadır. Perhan için bu, farklı olmanın bir işaretidir, etnik kalıpların ötesinde kendini konumlandırma çabasıdır.

Bu adı, bazen ısıtan, bazen omuzlarına ağır gelen bir palto gibi taşır. Diller, költürler ve beklentiler arasında, onu sorgulamayan, aksine **tanıyan** bir yer aramaktadır. Berlin onun için bir vaat – ve bir sınav taşıdır. Derslikler, ev arkadaşı sohbetleri ve metroda geçen uzun yolculuklar arasında çok düşünür: köken, yakınlık, kalan şeyler üzerine.

O, bir ara mekânda yaşıyor.

Bir yanda: geldiği dünya – ritüeller, anılar ve aile sesleriyle dolu.

Diğer yanda: onu zorlayan şehir – hızlı, işlevsel, çoğu zaman yalnız.

Ve tam ortasında: Perhan.

Belki kendini bir meslekte bulacaktır. Belki bir karşılaşmada. Belki de her şeyin sessiz olduğu ve duvarların artık baskı yapmayıp dinlediği gecelerde not defterine yazdığı bir şiirde.

Perhan ile konuştuktan sonra ona dairenin anahtarını verdim ve sadece şunu söyledim: “Oda senin. İstedğin zaman taşınabilirsin.” Çok sevindi, teşekkür etti ve daireden ayrıldı. David yüksek sesle güldü ve "Vay be! Bazı insanlar var! İnanılmaz" dedi.

*Ve ondan sonra ikincisi geldi: **Pazar, 15:00.***

Thais

Güneş, Friedrichshain çatılarının üzerinden eğik duruyor, parkenin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu ki, Thais zile bastı. Söz verdiği gibi tam zamanında. Kapıyı açtım ve karşımda duruyordu — 23 yaşında, Berlinli, hem uyanık hem de çekingen bir bakışla. Mutfak masasına karşılıklı oturduğumuzda, rastgele bir şekilde söylediği gibi, Özgür Üniversite'de Film Bilimleri okuyordu, çift anadal.

Sohbet kısaydı ama akıp gitti. Ayarlanmış sorular yoktu, aranmış cevaplar yoktu. Sanki aramızda, her şeyin söylenmeden önce zaten söylenmiş olduğu sessiz bir alan açılmıştı.

Thais zekiydi, bunu hemen hissettim — sesi yüksek değildi, ısrarcı değildi, ama dinleme biçiminde, kelimeleri yerleştirme tarzında belli oluyordu. Güzeldi, evet, ama yüzeyle ilgisi olmayan bir şekilde güzeldi. Varlığı hafifti, neredeyse sinematik — sanki içsel bir ritimle, sahneler arasından geçer gibi odalar arasında hareket ediyordu ve bu ritmi bozmak istemezsiniz.

Ona dairenin anahtarı uzattım. Bir tören yapmadan, ama sessiz bir anlaşmayla. "İstedğin zaman taşınabilirsin," dedim. Anahtarı aldı, ne az ne de çok olan bir gülümsemeyle teşekkür etti. Sonra gitti.

Kapı usulca kapandı.

Ve bir anlığına daire sessiz kaldı — boş değil, **açık** kaldı.

Ve üçüncüsü: Pazar, 15:30.

Zofia

Daire, son sohbetin yankısıyla doluyken, zil tekrar çaldı. Kapıyı açtım ve karşımda duruyordu: Zofia. 22 yaşında, Varşovalı, arayan değil, zaten **gören** bir bakışla. Varlığı sakindi, neredeyse eskiz gibi — sanki kendisi de henüz tamamlanmamış, ama niyetle dolu bir çizimdi.

Sanki girmeden önce dairenin ruh halini çoktan yakalamıştı. Berlin Sanat Üniversitesi'nde Görsel İletişim kapsamında Grafik ve İletişim Tasarımı okuyordu — kavramsal, deneysel ve toplumsal ağırlığı olan bir yaklaşımla. Sözleri kesindi, ama soğuk değildi. Sınırları aşmaktan, eleştirel düşünmeden,

sadece güzel olmak istemeyen, aynı zamanda **gerekli** olan imgelerden bahsediyordu.

Az soru sordum. Kısa ama derin cevaplar verdi. Klasik anlamda bir konuşma değil, daha çok atmosferlerin bir alışverişiydi. Sesinde kırılğan ama narin olmayan bir şey vardı. Yırtılmadan katlanabilen bir kağıt gibi.

Zofia gürültülü değildi, çabalamıyordu. O sadece oradaydı — kendini dayatmayan ama kalan bir düşünce gibi. Alanları sadece yaşamadığını, aynı zamanda **değiştirdiğini** hissettim. Sözlerle değil, duruşuyla.

10

Dairenin anahtarını ona da verdim... Tereddüt etmeden, ama sessiz bir saygıyla aldı. "İstediğin zaman taşınabilirsin," dedim. Başını salladı, Lehçe teşekkür etti — usulca, neredeyse bir nefes gibi — ve daireden ayrıldı.

Kapı kapandı.

Ve bir anlığına odada yeni bir şey vardı.

Gürültü değil. Hareket değil.

Sadece değişimin bazen sessizce başladığına dair bir **sezgi**.

O ana kadar pencerenin önünde sessizce duran David, nihayet konuştu:

“Çok konuşmayacak. Ama sanırım içinde uzun zamandır duymadığın bir şeyi tınlatacak.”

David bir saat daha kaldı.

Pencerenin yanındaki eski koltukta oturdu, fincanı çoktan boşalmıştı, sözleri seyrek ama sıcaktı. En iyi arkadaşım. Tek arkadaşım. Benim bile zar zor kavradığım bir şeyi hissediyordu — adı olmayan ama yer kaplayan bir korkuyu. Gülümsemeye çalıştım, ama içim, sakinleşmeyen su gibi huzursuzdu.

“İyi olacak,” dedi durmadan.

Ve ben başımı salladım.

Ama kafam, mantıkla kovulamayan sorularla, endişelerle doluydu. Davet ettiğim üç kişi – Perhan, Thais, Zofia – hepsi de arkadaşça bir izlenim bırakmıştı. Ve yine de: Arkadaşlık bir garanti değildir. İnsanlar her şeyi yapabilir. Beklenmeyeni bile.

Düşündüm.

Belki de yakınlık ummak bir hataydı. Belki de ‘seçilmiş ev arkadaşlığı’ fikrinden vazgeçmeliydim — bu toplu yaşam, mutfakta sohbetler, film geceleri, paylaşılan endişeler ve paylaşılan ekmek imajından. Bunu istemiyordum ve yapamazdım.

Emekli maaşım zar zor yetiyor. Maddi olarak ayakta kalabilmem için kira gelirleri gerekli. Ve dairemi – güzel, sessiz dairemi – aslında satmak istemiyorum...

Belki de amaç odaklı bir ev arkadaşlığı daha dürüst bir formdur.

İşlevsel bir yaşam yapısı: net, pratik, duygusal karmaşalar olmadan. Herkes kendi odasında. Yaşa ve yaşat. Birçokları için bu bir geçiş çözümüdür. Benim için belki bir **sığınak**.

Politik görüşlerini, sanatsal yaşam biçimlerini, uzun vadeli perspektiflerini sorabilirdim. Ama gerçekte tüm bunları istemiyordum. Ortak bir gelecek istemiyordum. Huzur istiyordum.

David artık bir şey söylemedi.

Sadece yargılamayan, ama **kalan** o bakışıyla bana baktı.

Gergindim. Huzursuz.

Ama aynı zamanda biraz da rahatlamıştım.

Çünkü belki de netlik bir kararla değil, artık her şeyi taşımak istemediğini itiraf etmekle başlar.

David pencerenin önünde durdu, yavaşça akşama kayan sokağa baktı.

Sonra bana döndü ve asla zorlamayan, ama her zaman yerine ulaşan o sesiyle dedi ki:

“İçeri kimseyi almak zorunda değilsin, Alan. Ama belki de artık kendini tamamen dışarıda bırakmazsın.”

David her şeyimdi. Pusulam, ışığım, çoğu zaman çok gürültülü olan bir dünyadaki sessiz desteğimdi. O olmasa ne yapardım? İkimiz de Schöneberg’de, yaz yağmuru sonrası asfalt ve ıhlamur çiçekleri kokan o Berlin kısmında doğmuştuk. Anaokulundan ilkokula, oradan liseye – aynı yoldan yürüdük, ama David farklı yürüdü.

Asla diğerleri gibi değildi. Eşcinselliğini erken yaşta, hepimizi utandıran ve aynı zamanda özgürleştiren bir doğallıkla yaşadı. Erkekler büyülenmiş, kızlar aşıktı, ve David – David sadece David’di. Uzun boylu, sportif, sanki ışıktan yapılmış bir vücuda ve sayılarla, yıldızlarla dolu bir kafaya sahipti. Matematik ve bilgisayar onun sığınaklarıydı, ama geceler bizim oluyordu: Berlin kulüpleri, kafeler, neon ve sis arasında parıldayan hayat. Güldük, dans ettik, yaşadık – bazen sabaha kadar, bazen acıya kadar.

Sonra Laia geldi. (Eulàlia), üç yaşında Barselona’dan (Katalonya) Berlin’e taşınmıştı, güneysen esen ılık bir rüzgar gibiydi. Sesinde çakıl taşları üzerinden akan suyun tınısı vardı ve gözleri henüz anlatmadığı hikâyeler taşıyordu. Yan sınıftaydı, ama kısa süre sonra bulunduğumuz her yerdeydi. Üçümüz bir araya geldiğimizde, dünya biraz fazla parlak, biraz fazla gürültülü, biraz fazla güzel oluyordu. Granit ve ışıktan yapılmış bir dostluk gibi – kırılmaz, akışkan, sonsuz.

Motzstraße’de bir akşam, 2007:

Gökte Üç Dolunay

David pencereye yaslanmış, parmaklarının arasında bir sigara, sokak lambasının ışığı yanaklarına çizgiler çiziyor. Dışarıdaki şehir sessiz, sadece gecenin uğultusu, arabaların hafif sesi, trafik ışıklarının titremesi var. Laia halının üzerinde oturuyor, yalınayak, elinde bir bardak kırmızı şarap. Ben kanepede yatıyorum, yarı düşüncelere dalmış, yarı eski radyodan gelen müziğe.

14

David: “Hatırlıyor musunuz, o zamanlar Eisenacher StraÙe’de o parıltılı gömlekli adamla nasıl dalga geçmiştik?”

Laia: *(gülerek)* “O bizi bir performans üçlüsü sandı. Ben İspanyol dansçıyım, Alan melankolik şairdi ve sen... sen sadece sendin.”

Ben: *(sırıtarak)* “Ben hiç melankolik olmadım. Sadece sessizdim. Siz alevdiniz, ben gölgeydim.”

David: “Asla gölge olmadın, Alan. Parlamaya cesaret etmemin sebebi sendin.”

Sessizlik. Sadece şehrin uğultusu.

Laia: “Sanırım biz asla sadece arkadaş olmadık. Biz küçük bir evrendik. Birbirine asla tam dokunmayan, ama her zaman etrafında dönen üç dolunay.”

Işık Çekildiğinde

Kelimelere dökülemeyecek bir zamandı. Laia ve David'le geçen, ıslıl ıslıl bir yaz gibi olan bir zaman – sohbet dolu, müzik dolu, yakınlık dolu. Biz, ışık, derinlik ve hareketten oluşan bir akorttuk. Ve ben tam ortadaydım, onların sıcaklığı, zekâsı, sarsılmaz dostluğu tarafından taşınıyordum. Ta ki **Ekim 2023**'e kadar. 15

Kırk yaşındaydım. Ve içimde bir şeyler devrilmeye başladı. Aniden değil, gürültüyle değil – yavaşça eğilen bir ufuk çizgisi gibi. Stres, yıllar boyunca eski bir evin çatlaklarına sızan ince toz gibi birikmişti. Ve sonra teşhis geldi: **şizoaffektif bozukluk**. Aynadaki bir çatlak gibi tınlayan bir kelime. Manik-depresif, dediler. Ve mani çok yükseldiğinde, psikoz geliyordu – beynime yabancı bir misafir gibi yerleşen ve gitmeyen bir tür şizofreni.

İlaçlar günlük hayatla başa çıkmama yardımcı oldu. Alışveriş yapabiliyor, konuşabiliyor, gülümseyebiliyordum – ama diğer her şey kaybolmuştu. Derinlik, neşe, dünyanın bir parçası olma hissi. Güzel, zeki Laia'm, beni tutmak için elinden geleni yaptı. Benimle konuştu, bana yemek pişirdi, beni kafelere, parklara, sohbetlere götürdü. David her zamanki gibi, sessiz bir yıldız gibi oradaydı. Ancak çabaları, benim bile artık aşamadığım bir duvara çarpıp geri dönüyordu.

Tek bir şey istiyordum: **Gitmek**. İnat için değil. Öfke için değil. Tükenmişlikten. Işıkla dolup taşan güzel bir dairem vardı, dört oda. Erken emekliliğimle yaşıyordum – hayatta

kalmaya yetiyordu, yaşamaya değil. Üç oda boş duruyordu, geçmişimin donmuş odaları gibi. Onları açmak istedim, sadece maddi sıkıntıdan değil, aynı zamanda insanlarla birlikte **şimdinin** de geri döneceği umuduyla. Çünkü **ışık çekildiğinde**, geriye sadece gölge kalır. Ne o şiirsel, ne o yumuşak gölge – her harekete, her düşünceye, her umuda yerleşen o gölge. Renkler solar. Sesler boğuklaşır. Başkalarının yakınlığı bile camın arkasındanmış gibi hissedilir. Hâlâ gülümsersin, alışkanlıktan. Ama o gülümseme artık hiçbir yere ulaşmaz. Ne göze. Ne kalbe.

Kimyasal olduğunu söylerler. Serotonin eksikliği. Biyolojik bir fısıltı der ki: "Artık yapamıyorum." Ve evet, bazen tam da budur. Ama aynı zamanda bir tarihtir. Bir tükenmişliktir. Sessizleşmiş bir ruh için fazla gürültülü olan bir dünyadır.

Depresyon bir durum değildir. O bir **yerdur**. Zamanın uzadığı ve düşüncelerin sis gibi yoğunlaştığı penceresiz bir oda. Ve bazen bu sis çok yoğunlaştığında, kendi varoluşunun bir hata gibi hissettirdiği anlarda, gitme arzusu doğar. Hayata duyulan nefretten değil, **huzura** duyulan özleminden. Artık acımayan bir yere duyulan özleminden.

Ama bu karanlıkta bile sesler vardır. Anılar. Bir zamanlar ışık olan insanlar. Ve bazen tek bir cümle, bir bakış, sessiz bir kafede içilen sıcak bir çay, kapıyı bir nebze aralamaya yeter. Şunu söylemek için: Yalnız değilsin. Yanlış değilsin. Kaybolmadın.

Çünkü ışık çekilse bile – bir kıvılcım her zaman bir yerlerde kalır. Ve bazen bütün bir geceyi atlatmak için bir kıvılcım yeterlidir.

“Ve Gitmesine İzin Verdim”

İki yıllık hastalıktan sonra bedenim sessizleşmişti. Sadece dıştan değil, bir zamanlar arzu, merak, yakınlığın yaşadığı o içsel alanda da. Bir zamanlar hayatımdan sessiz bir akıntı gibi geçen cinsel arzu kurumuştı. Tiksintiden değil, soğukluktan değil – tükenmişlikten. Boşalmıştım. Ve Laia'nın bu boşluğa bağlanmasını istemedim.

17

O sağlıklıydı, parıltılıydı, zekiydi. Ekonomi okumuş, bir bankada yönetici olmuş, iyi para kazanıyordu, bir zamanlar hayran olduğum o zarif doğallıkla dünyada hareket ediyordu. Ya ben? Ben, kendimin bir gölgesiydim. Bir zamanlar çalışan, seven, gülen bir adam – şimdi ise nasıl doğrulacağını bile zor bilen biri.

Sabahları kahve yapışını, gazeteyi bana uzatışını, hayatı dairemize taşımaya çalışışını izledim. Ve hissettim: O yas tutuyordu. Bir ölü için değil, benim için – sanki ben hâlâ oradayken ölmüşüm gibi. Ve en kötüsü buydu. Hastalık değil. İlaçlar değil. Beni arayan ve artık bulamayan onun bakışıydı.

Bu yüzden söyledim. Usulca. Dramasız. Ondan gitmesini istedim. Kendi hayatını yaşamasını. Gücünü benim sessizliğime harcamaktan vazgeçmesini. Dans etmesini, gülmesini, sevmesini istedim – omuzlarında benim karanlığımın ağırlığı olmadan.

Bu, sevgisizlikten bir veda değildi. Bu, son bir sevgi eylemiydi. Çünkü bazen birisi için yapabileceğiniz en büyük

şey, onu serbest bırakmaktır. Onu kendi kaybolmuşluğunuza bağlamamaktır. Onun da batmaması için gitmesine izin vermektir.

Ve böylece gitmesine izin verdim. Ve gitti. Gözlerinde yaşlarla, ama kalbinde hâlâ ışıkla. Ben geride kaldım – dairemde, erken emekliliğimle, anılarımla. Ve bazen, ışık pencereden süzüldüğünde, bir yerlerde gülümsediğini sanıyorum. Ve yaşadığını.

Taşınma

Görüşmelerin ertesi sabahı, daire sanki nefesini tutmuş gibi sessizdi. Sonra, yavaşça, bir tiyatro oyunundaki figürler gibi geldiler – teker teker. Yeni ev arkadaşları. Çantalarla, kutularla, hem arayan hem de çekingen duran bakışlarla. Sanki daire, kim olduğunu yeniden hatırlamak zorundaydı.

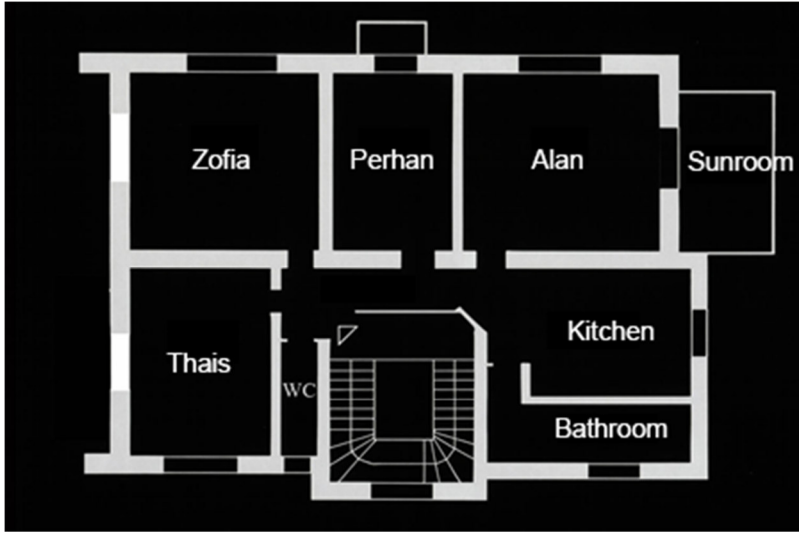
Ben, sağdaki, kış bahçesi olan odamda kaldım. Işığın camlarda yakalandığı ve dışarıdaki bitkilerin gölge gibi dans ettiği yerde. Odam boştu, neredeyse çileci. Bilgisayarımın durduğu çalışma masam, yanında yatağım, başka bir zamandan kalma gibi duran iki eski Chesterfield koltuğu. Diğer her şeyi dışarı atmıştım – sanki gelmeyen bir şeye yer açmam gerekiyormuş gibi.

Perhan, benim solumdaki küçük odaya taşındı. Revaler Caddesi'ne bakan dar bir balkonu vardı, rüzgâr bazen bir ses gibi tınlardı orada. Odası spartancaydı: bir yatak, bir

sandalye, küçük bir çalışma masası. Sahip olduğu birkaç parça kıyafeti, bir yay üzerine özenle yerleştirdi – sanki sadece kumaş değil, birer anıymış gibi. Az konuşuyordu, ama bakışı sakindi, şimdi oturduğu bu alana karşı neredeyse şefkatliydi.

Perhan'ın solunda Zofia, benimkine benzeyen büyük odaya yerleşti. Ancak o, odayı dönüştürdü. Duvarlardaki resimleri – kendi çizdiği, düşünceler gibi akan çizgilerle dolu – odayı ruhunun bir atölyesine çevirdi. Sanatçıydı, bunu hemen hissettim. Gürültülü değildi, eksantrik değildi, ama mekanları bozmadan dönüştüren o sessiz güce sahipti.

19

Ve Zofia'nın karşısında, avluya bakan orta odaya Thais yerleşti. Thais farklıydı. O bir **alevdi**. Ateş. Adımlarında ritim vardı, sesinde duruş. Politik olarak ilgili, kendi deyimiyle küçük bir anarşistti – hem meydan okuyan hem de davet eden bir gülümsemeyle. Toplantılardan, fikirlerden, direnişten

bahsediyordu. Odası henüz boştu, ama hissediliyordu: Bu uzun sürmeyecekti.

Eşyalarını taşıırken, kapılarını açarken, odalarına girerken her biriyle kısa, gelişigüzel konuştum. Birbirine bağlanmayan gevşek iplikler gibi küçük konuşmalar. Çok fazla şey bilmiyordum. Sadece cümleler arasında yatanları. Ve bu yetiyordu.

Çünkü bazen bağlayan şey bilgi değildir – sessiz gözlemdir. Bir çatının altında ortak nefes almaktır. Yabancılardan belki başka bir şey olur mu diye **beklemektir**. Belki bir yuva. Belki bir şiir.

20

Kış Bahçesinde Bir Akşam

Ertesi gün, güneş ev sıralarının arkasına çekildiğinde ve pencereler ışıktan süt beyazı olduğunda, mimar masasının üzerine (neredeyse her atölyede bulunan, Eiermann ayaklı klasik bir kapı tahtası, Mayline rayı hâlâ kenarına çapraz konmuştu) üç şişe köpüklü şarap ve üç şişe kırmızı şarap koydum. Su isteyen, benim yaptığım gibi, musluktan alabilirdi. Bardağın yavaşça, berrak ve sessizce doluşunun sesini seviyordum.

Saat sekize doğru herkesi boş odama davet ettim. Kış bahçesi serindi, ama ışık yumuşaktı ve sessizliğin alanı vardı. Geldiler. Zofia, Thais, Perhan. Her biri kendi kadehiyle, kendi bakışıyla, henüz anlatılmamış kendi hikâyesiyle.

Zofia ve Thais kırmızı şarap aldılar, sesleri kısa süre sonra bir tuvaldeki renkler gibi karıştı. Sanattan, çizgilerden, uzaydaki politik bedenlerden bahsettiler. Dinledim. Sustum. Perhan benim gibi musluk suyu içti. Chesterfield koltuğumun kenarında oturdu, elleri hareketsizdi, bakışı duvar ile zemin arasında bir yerdeydi.

Zofia: (*gölümseyerek*) “Bence mekânların anıları var. Onları sadece ortaya çıkarmak gerekir. Bir çizimde olduğu gibi – çizgi zaten oradadır, onu sadece bulmak gerekir.”

21

Thais: (*başını salladı*): “Ya da patlatmak. Sanatın sadece göstermeyi değil, aynı zamanda rahatsız etmeyi de sevmesini seviyorum.”

Ben: (*usulca*) “Peki ya hiçbir şey söylemezse? Sadece sessiz kalırsa?”

Zofia: (*bana bakarak*) “O zaman belki de sensin.”

Perhan hiçbir şey söylemedi. Onunla konuşmaya çalışmışım. Oradan bir cümle, buradan bir soru. Ama sanki başka bir frekansta yaşıyordu. Artık sadece konuşmadığını kabullenmeye başladım. Sessizliğin onun dili olduğunu.

Sohbetler devam etti, dinledim, ama enerjimin geri çekildiğini hissettim. Saat ona doğru, yavaşça, dikkatlice kalktım, sanki kendimi bile korkutmamam gerekiyormuş gibi.

Ben: “Belki şişeleri yanınıza alırsınız... Zofia, Thais... biraz daha oturun. Ben... ben çekiliyorum.”

Başlarını salladılar, nazikçe, ama hiç kimse nedenini sormadı. Kimse benim kim olduğumu, ne yaptığımı, nasıl olduğumu sormadı. Kimse hasta olup olmadığını sormadı. Ve belki de bu iyiydi. Ya da belki de eksik olan tam olarak buydu.

Şarap ve su kokan, beni kastetmeyen seslerin olduğu odamda kaldım. Ve dışarıda, kış bahçesinin camının ardında, gece yayılmaya başladı – Perhan gibi sessizce. Ve düşündüm: *Belki de hepimiz, kimsenin tam olarak girmedığı odalarız.*

22

Güneşin ve Ateşin Çocukları

Erken akşamdı. Günün ışığı yavaşça eriyor, pencerelerde yansıyor ve mutfakın serin fayansları üzerine erimiş altın gibi yayılıyordu. Ocağın başında duruyordum, süt tencerede usulca buharlanıyor, havada taze çekilmiş kahve kokusu asılı kalıyordu – bir *latte macchiato*, gün ile gece arasındaki geçiş için küçük tesellim.

Kapı açıldı ve içeri Thais girdi. Alışveriş poşetleri rüzgârdaki yapraklar gibi hışırdıyordu. Açtı, hareket doluydu, kendine küçük bir şeyler hazırlamak istiyordu. Sebzeleri poşetten çıkarırken, gözü raftaki bir resme takıldı – içinde "21" sayısı olan alevli bir güneş. Oraya işaret etti ve sordu: "Bu aslında ne anlama geliyor?"

Ona baktım, merakla değil, sakın bir ilgiyle. Görünüşü kentsel bir şiir gibiydi: Dilde ve kaşta parlayan piercingler, henüz tam anlatmadığı bir hikâyenin parçaları gibi tenine

yayılmış dövmeler. Bugünün genç kadınlarından biriydi, ama kendine özgü bir frekansı vardı.

Espressoyu yavaşça sütün içine süzülürken ben de, "Bu sembol," diye başladım, "muhtemelen ruhsal gelişimi, yenilenmeyi veya modern bir aydınlanma biçimini temsil ediyor. Belki de 21. Melek sayısından ilham alınmıştır. Güneş – birçok kültürde yaşamın, enerjinin, gerçeğin işaretidir. Mistisizm bağlamlarında ise genellikle en yüksek bilinç, ilahi kaynak olarak kabul edilir."

Thais bu arada tezgâha yaslanmış, ellerini henüz doldurmadığı bir çay fincanının etrafına dolamıştı. Yavaşça, neredeyse kendi kendime konuşur gibi devam ettim:

"Alevler – dönüşümü, arınmayı, ruhsal gücü işaret eder. Ateş, birçok mitte değişimin elementidir. 21 sayısı ise Numerolojide, yeniden başlangıcın, ilerlemenin, tezahürün işareti olarak kabul edilir. Der ki: Vizyonunu dünyaya taşımaya hazırsın."

Durdum. Kahve hazırды. Önüme koydum, bir yudum aldım, ona baktım. "Klasik anlamda dinsel bir sembol değil," dedim, "daha çok bir farkındalık, bir başlangıç için açık bir işaret."

Sonra, temkinli, neredeyse bir teklif gibi: "Kürdler için ne anlama geldiğini daha fazla öğrenmek ister misin?"

Başını salladı. "Evet, sevinirim," dedi – ben de.

Thais: "Peki neden özellikle 21 ışın?"

Ben: "Kürdler için bu güneş ambleminin, antik çağlardan beri dini ve kültürel bir anlamı var. 21 ışın, Kürdlerin ataları

tarafından taşınan en eski tek tanrılı inançlardan biri olan Ezidi inancından geliyor. Orada bu sayının kutsal, mistik bir anlamı var.”

Thais: “Aa, evet! Bir keresinde Kürdlerin yeni yıl kutlaması olan Newroj'daydım sanırım, Dünya Kültürleri Evi'nde. Onunla da ilgisi var mı?”

Ben: “Evet, çok ilgili. 21 Mart – Newroj – eski Kürd takvimine göre hem ayın hem de yılın başlangıcıdır. Kışın sona erdiği ve baharın başladığı gündür. Işığın karanlık üzerindeki zaferi. Güneş o gün Ekvator'a dik açıyla durur, gece ile gündüz eşittir. Hem Kuzey hem de Güney Kutbu, güneşin doğuş çizgisi üzerindedir. Işık, her iki yarım küreye de eşit olarak dağılır.”

Thais: “Bu neredeyse kozmik bir denge gibi geliyor.”

Ben: “Aynen öyle. Ve birçok Kürd inancında – ister Yâresân, ister Ezidilik veya Rea Haq olsun – insanlar dua ederken güneşe yönelirler. Güneş onların Kible'sidir, ibadet yönleridir. 21 sayısı burada bir fikrin, bir varlığın yeniden doğuşunu temsil eder – ve aynı zamanda birçok sınavdan sonra Kürd ulusunun yeniden doğuşunu da simgeler. Bu yüzden Kürdlere “**Güneşin ve Ateşin Çocukları**” denir. 21 ışınlı güneş sembolü, dünya çapında sadece Kürdlerin – ve yine Kürd kökleri olan Beluçların – bayraklarında bulunur.”

Thais: “Hep güneşle mi yaşamışlar?”

Ben: Evet. Hint-Avrupa halkı olan Kürdlerin, 7000 yıldan fazla bir süre önce başlayan bir güneş takvimi var. Güneş sadece zamanın belirleyicisi değil, aynı zamanda kültürel bir simgeydi. Özellikle Zilan İmparatorluğu kralları, güçlerini

güneşten aldıklarına inanırlardı. Kendilerine Mihrdad I, Mihrdad II, Mihrdad III... derlerdi. ‘Mihr’ güneş, ‘Mihrdad’ – **güneşten gelen** demektir. Bugün ‘Rojda’ denir.”

Kürd kralı Mihrdad’ın doğum günü eski zamanlarda kutlanırdı. Güneş, kralları – krallar da Kürdlerin ışığını temsil ederdi... Bu nedenle güneş, bugüne kadar onların tarihinde merkezi bir simgedir.”

Thais yüzünün tamamıyla gülümsedi ve dedi ki: "Çok ilginç. Sen de Güneşin ve Ateşin Çocuğu musun?"

25

Geri gülümsedim ve usulca cevap verdim: "Evet." Sonra döndüm, elimde kahve fincanımla mutfaktan çıktım ve odama gittim.

Pierogi ve Paylaşılan Toprak

Ertesi sabah, saat on civarında, daire yumuşak bir ışığa gömülmüştü, havada ince bir buğu asılıydı ki mutfığa girdim. Buzdolabı usulca uğulduyordu, arka planda bir yerlerde. Zofia çoktan oradaydı, yalınayaktı, elinde bir bardak suyla, sanki kendisinin bile henüz adlandıramadığı bir şeyi bekliyormuş gibi.

"Bu akşam sekizde bizim için Polonya yemeği yapabilir miyim?" diye sordu, dolambaçsız, ama sesi neredeyse **şenlikli** bir tondaydı.

Kısa bir tereddüt yaşadım. Sekiz geç bir saatti ve tüm akşam kalmak istemeyeceğimi biliyordum. Ama bir saat kadar, diye

düşündüm, olurdu. Başımı salladım. "Elbette, yapabilirsin." Sonra, neredeyse gelişigüzel: "Ne pişireceksin ki?"

Gülümsedi ve bakışında **oyunculuk** vardı. "Pierogi! Hiç Polonya yemeği yedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır, maalesef. Pierogi nedir?"

"İçi doldurulmuş hamur torbacıkları," dedi, "bazen tatlı, bazen tuzlu. Sahip olduğumuz en bilinen yemek. Ama Polonya mutfağı bundan çok daha fazlası. Başlangıç için uygun."

Hafif bir utanç hissi kapladı içimi. Hiç Polonya yemeği yememiş olmam, bana birdenbire küçük bir bilgi eksikliği gibi geldi. O bunu hissetmiş gibiydi.

"Ben de hiç Kürd yemeği yemedim," dedi birdenbire. "Sen Kürd'sün, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim. "Thais mi söyledi sana?"

"Evet," dedi. "Güneşin ve Ateşin Çocukları'ndan da haberim var."

İkimiz de güldük. Mutfakta buhar gibi yayılan, sıcak, hafif bir kahkahaydı.

Sonra tekrar ciddileşti. "Biliyor musun," dedi, "Polonyalılar ve Kürdler benzer bir kadere sahipler."

Ona baktım. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Başını salladı. "Her iki halk da sıklıkla 'topraksız halklar' olarak adlandırıldı. Her ikisinin de kimliklerini yurtdışında koruyan ve politik olarak aktif olan büyük bir diasporası var. Bazı yorumlarda Kürdistan'a hatta 'Orta Doğu'nun Polonya'sı' denir. Hiç okumadın mı bunu?"

Başımı salladım. "Bu benim için yeni. Kürdler hakkında bazı şeyler biliyorum, ama bunu bilmiyordum."

Devam etti, sakince, neredeyse ders vermeyen, sadece paylaştan bir öğretmen gibi: "Bu ifade, her iki halkın da uzun süre devletsiz kaldığını, büyük güçler tarafından bölündüğünü ve yine de dillerini, kültürlerini, onurlarını koruduklarını anlatır. Polonya, 18. yüzyılda üç kez bölündü – Rusya, Prusya ve Avusturya arasında. 120 yıldan fazla bir süre haritada var olmadı. Ama halk kaldı – diliyle, şarkılarıyla, umuduyla."

Bir yudum su aldım. Sesi sakindi, ama öğrenilemeyecek içsel bir ateşle konuşuyordu.

"Ve Kürdler," diye devam etti, "yüzyıllardır bugünkü Türkiye, Irak, İran ve Suriye'ye yayılan – veya daha doğrusu, onlar tarafından işgal edilen – bir bölgede yaşıyor. Milyonlarca insan, güçlü bir kültürel kimlik – ve yine de bugüne kadar uluslararası alanda tanınan bir devlete sahip değiller."

Sustum. Şaşırmış, etkilenmişim. "Çok ilginç," dedim usulca. "Bilgi için teşekkürler. Gördüğün gibi, Kürdler hakkında daha çok şey okumalıyım."

Gülümsedi. "Sen Berlin'de doğmuşsun. Benim için sen gerçek bir Berlinli'sin." Sonra güldü, parlak ve tasasızca.

"Evet, haklısın," dedim ve odama gitmeden önce bir kez daha döndüm:

"Pierogi'nin tadını merak ediyorum."

Akşam Saat 20:00:

Tanrı Üzerine Bir Sohbet: Köken ve Tat

28

Akşam saat sekize doğru kapım hafifçe tıklandı. Kalktım, kapıya gittim ve açtım. Zofia karşımdaydı, yüzü aydınlık, sesi neredeyse şarkı söyler gibiydi: "Pierogi hazır." Mutfaktan erimiş tereyağı, kızarmış soğan ve **anı** gibi kokan bir şeyin kokusuyla karışık, ılık bir hava dalgası yayıldı. Masada Perhan ve Thais çoktan oturuyordu, her ikisi de günün onları yumuşattığı gibi kendilerine dalmışlardı.

Zofia içeri girdi, masanın üzerine buharı tüten bir kase koydu ve usulca, neredeyse bir rica gibi, dedi ki: "Katolik Hristiyanlar – özellikle Polonya'da – yemekten önce kısa bir sofraya duası ederler. Bu, şükranın, topluluğun, ruhsal dikkatin bir ifadesidir. İzin verir misiniz?"

Başımızı salladık. Tartışma anı değil, **sessizlik** anıydı.

Zofia ellerini birleştirdi, bakışını indirdi ve konuştu: "*Bizi ve cömertliğinden aldığımız bu nimetleri kutsa, ey Rabbimiz. Mesih Rabbimiz aracılığıyla. Amin.*"

Kısa bir sükûnet anı odaya çöktü, ancak Perhan'ın yüzünün değiştiğini fark ettim – şiddetli değil, ama bir manzaranın üzerine inen bir gölge gibi.

Ona döndüm, temkinli bir şekilde:

“Müslüman olarak mı yetiştirildin? Sorudan dolayı özür dilerim – cevaplamak zorunda değilsin.”

Yorgun bir şekilde gülümsedi. “Hayır, sorun değil. Genellikle: *'Bismillah'* deriz – bu Arapça'dır ve ‘Allah’ın Adıyla’ anlamına gelir. Başka dualar da var, örneğin: *'Allah'ım, bize verdiklerini mübarek kıl ve bizi Cehennem azabından koru.'*”

Daha kimse cevap veremedi. Thais konuştu, neredeyse **meydan okurcasına**, ama kırılğanlıktan da yoksun değildi:

“Tanrı yok. Eğer olsaydı, bize çoktan bir işaret verirdi. Uzun bir hikâye. Ve sadece isim bile: ‘Tanrıça’ denmiyor, ‘Tanrı’ deniyor. Tanrı neden bir erkek de, bir kadın değil? Kadınlar hayatı doğurur. Bir erkek ne yapar ki? Ve neden tüm peygamberler erkek?”

Yavaşça nefes aldım.

“Kadın peygamberler var,” dedim sakince. “Yahudilikte, Hristiyanlıkta – Miryam, Debora, Hulda, Anna. İslam’da peygamber olarak adlandırılan tüm kişiler erkek, evet. Ama orada da önemli ruhani kadınlar var. Örneğin Meryem – Kur’an’daki en temiz kadın.”

Sohbet, yemeğin sıcaklığında yavaşça kayboldu. Pierogi harikaydı – yumuşak, baharatlı, yabancı olmasına rağmen

tanıdık. Daire sessizdi. Sadece ısıtıcının uğultusu ve ahşap zeminin hafif çıtırtısı düşüncelerime eşlik ediyordu.

Daha sonra, diğerleri çekildiğinde, mutfakta pencerenin yanında yalnız oturdum. Dışarıdaki şehir yumuşatılmıştı, sanki birisi konturları nefesiyle silmiş gibi. Pencere camında yüzüm yansıyor – ve arkasında, uzak bir düşünce gibi, şu soru:

“Dilin kendisi cinsiyet talep ederken, Tanrı’dan nasıl bahsedilir?”

Gençliğimi, dinleri incelediğim zamanları hatırladım – inançtan değil, anlamaya duyulan özlemden. Şu sonuca vardım ki, biz insanlar bu hafifçe çarpık yerkürede başımıza gerçekten ne geldiğini asla bilemeyeceğiz. Burada olduğumuzu anlayabiliriz – ama nedenini değil. Doğrudum, usulca, neredeyse içsel bir dua gibi konuştum:

Almanca’da Tanrı bir “Er” (O). (Erkek)

Fransızca’da: *le Dieu* (Erkek Tanrı).

Arapça’da: *Hüve* – eril.

İbranice’de: *Adonai, Avinu* – Baba.

Ve yine de: Bu dillerin hiçbirinde Tanrı bir erkek değildir.

Tanrı bir beden değildir, bir sakal değildir, bir taht değildir.

Tanrı nefestir, ışıktır, harekettir.

Tanrı, çölde çağıran sestir – ve cevap veren **sessizliktir**.

İslam’da en temiz kadın sayılan, ancak peygamber olarak adlandırılmayan Meryem’i düşündüm.

Yahudilikte Tanrı’nın sözünü konuşan kadınlar olan Miryam, Debora, Hulda’yı düşündüm.

Luka İncili'nde şarkısı peygamberlik bir akıntı gibi tınlayan Meryem'i düşündüm.

Ve Hristiyan mistisizminde dişil olan, ama yine de ilahi olan **Bilgelik, Sophia**'yı.

Cinsiyeti olmayan dilleri düşündüm: Kürdçe, Türkçe, Fince, Çince.

Orada Tanrı sadece: *Xwedê, Tanrı, Shén, Jumala*.

Ne “O (eril)”, ne “O (dişil)”. Sadece Varlık.

Belki de Tanrı, tutulamayan bir nehir gibidir.

Ya da tüm dillerden esen ve her birinde farklı tınlayan bir rüzgâr gibidir.

Belki de Tanrı, tüm imgeler kaybolduğunda geriye kalan şeydir.

Bir yudum çay aldım.

Fincan sıcaktı, gece sessizdi.

Ve konuşmadığım kelimelerin bir yerinde, Tanrı vardı –

ne erkek olarak, ne kadın olarak,

ama **gözleri olmadan** bana bakan şey olarak.

Gece Yarısı Doğum Günü

Pierogi hâlâ sıcaktı, buharı az önce dinmişti ki, son lokmayı çiğnedim. Hamur yumuşaktı, dolgu baharatlı – ağızımda yavaşça yayılan bir tutam kimyon, belki de soğan vardı. Mutfaktan, ses karmaşasını arkamda bırakarak çekildim ve odama gittim. Orası sessizdi, sadece masa lambasının donuk ışığı zemine düşüyordu. Yatak kenarına oturdum, derin bir nefes aldım. Yıllar önce bu kulaklığı almıştım – altı yüz avro, o zamanlar bir çılgınlıktı, ama kendime verdiğim sessiz bir lükstü. Şimdi tanıdık bir yoldaş gibi kulaklarımın üzerindeydi ve içinden Claude Debussy’nin yazdığı en güzel parça akıyordu: *Clair de Lune* (Ay Işığı).

32

Notalar, durgun bir havuzda dönen su gibiydi. Narin, neredeyse kırılğan, içimde yayıldılar, düşüncelere, anılara, belki de daha derinde yatan bir şeye dokundular. Gözlerimi kapattım. Melodi ay ışığı gibiydi, her şeyin fısıldadığı, ama hiçbir şeyin konuşmadığı gece bahçesinde bir yürüyüş gibi. Sadece müzik dinlemiyordum — uzayan zamanı, sis gibi yayılan anıyı duyuyordum.

Sonra cep telefonu titredi. Sessizliği bir çatlak gibi bölen hafif bir uğultu. Gözlerimi açtım, ekrana baktım: David.

Gece yarısıydı. Tam **00:00**. Kulaklığı çıkardım, dikkatlice koltuğun koluna koydum, ayağa kalktım ve yarı gülerek yüksek sesle dedim ki:

“Hey David! Benim doğum günüm falan değil, değil mi?”

Gülüşü gürültülü, sıcak, tanıdıktı.

“Evet, evet! Bugün doğum günün. Kırk iki yaşında nasıl hissediyorsun?”

Omuz silktim.

“Her zamanki gibi berbat.”

“Kapının önündeyim. Açar mısın?”

Koridordan yavaşça yürüdüm, ev arkadaşlarını uyandırmamaya dikkat ederek. Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı ve karşımda duruyordu — David, arkadaşım, çıpam. Kollarında, koridor lambasının ışığında gümüşü parlayan, sade bir kâğıda sarılı devasa bir paket tutuyordu.

“Bu da ne, çılgın adam?”

“Sakin ol,” dedi usulca, “şimdi göreceksin.”

Odamıza girdik. David paketi yere koydu, yatak kenarına oturdu ve bana baktı. “Hadi! Aç! Daha ne bekliyorsun?”

Diz çöktüm, yapışkan bandı yavaşça çözdüm, kâğıdı uyuyan bir çocuğun üzerinden çekilen bir battaniye gibi geri katladım. Ve oradaydı: **Jackson V-King elektro gitarı**, o an piyasadaki en pahalı model. Siyah, köşeli, görkemli. İnanmadım. Ona dokunduğumda ellerim hafifçe titredi.

David’e baktım, nutkum tutulmuştu ve ona sıkıca sarıldım.

“Bu fikir nereden aklına geldi?”

“Çok basit,” dedi. “Yeni ev arkadaşların yüzünden muhtemelen artık klasik gitar çalamazsın. Şimdi istediğin zaman,

hatta gecenin bir yarısında bile o güzel kulaklıklarınla çalabilirsin. Benden sonraki en iyi arkadaşın olacak. Çalmazsan da önemli değil.”

Gitar kucacımda, koltuğa geri oturdum. Ağırdı, ama rahatsız edici değildi – daha çok odada asılı duran, söylenmemiş bir beklenti gibiydi. Geriye düşündüm: Sekizinci sınıfta klasik gitar öğrenmeye başlamıştım. Hastalanana kadar zaman zaman çaldım. Son iki yıldır ona dokunmamıştım. Peki ya şimdi? Şimdi canım istemiyordu. Ama bu gitar çok güzeldi, çok farklıydı. Elektro gitarla klasik parçalar çalmak – bu birdenbire bir deney gibi, yeni bir başlangıç gibi tınladı.

34

David hâlâ oturuyordu, gülümsüyordu.

“Sana sadık kalacak,” dedi.

Başımı salladım.

“Tıpkı senin gibi.”

The City of the Sun || Güneş Şehri

Mimarlık eğitimimi bitirdikten sonra, Berlin Teknik Üniversitesi Mimarlık ve Şehircilik Enstitüsü'nde doktora yapmayı çok istedim – ne yazık ki yoğun işler nedeniyle gerçekleştiremediğim bir hayal. Şehirler tasarlamak her zaman tutkum oldu. Doktora tezimin konusu, sadece işlevsel ve modern değil, aynı zamanda doğayla uyum içinde var olan bir şehirdi.

Karbondioksit (CO₂) çağımızın en büyük sorunlarından biri – dünyayı yavaşça ısıtan görünmez bir gaz. Başta otomobiller, ısıtma sistemleri ve enerji santralleri olmak üzere kömür, petrol ve gazın yakılmasıyla ortaya çıkıyor. Şehirlerde yük özellikle yüksek: trafik, enerji tüketimi ve mühürlenmiş alanlar buna katkıda bulunuyor. CO₂ görünmez bir battaniye gibi etki ediyor – güneş ışığını içeri alıyor, ama ısıyı tutuyor. Bu, iklimi dengeden çıkarıyor: buzullar eriyor, hava olayları aşırılaşıyor. Ama karşı koyabiliriz – temiz enerji, tutumlu binalar, daha iyi toplu taşıma ve daha yeşil şehirlerle. Her adım yardımcı oluyor. Bugün değiştirdiğimiz şey, yarından çok daha öteye etki ediyor.

Ona “**The City of the Sun**” (Güneş Şehri) adını verdim – Dicle ve Fırat arasında kurulması gereken vizyoner bir metropol. Bir zamanlar medeniyetin beşiği olan o yerde, yeni bir kentsel gelecek tasarlamak istedim. Üç milyon insan için, tamamen ekolojik, enerji açısından kendi kendine yeten ve sosyal olarak iyi düşünülmüş bir şehir.

“Güneş Şehri”nde insanlar, güneş enerjisini depolayan ve yağmur suyunu toplayan yeşil çatılı binalarda yaşıyor. Sokaklar araç trafiğine kapalı, su kanalları, bisiklet yolları ve kentsel bahçelerle çevrili. Kamusal alanlar sadece buluşma yerleri değil, aynı zamanda bitkiler ve hayvanlar için yaşam alanları. Mimari, doğanın ritmini takip ediyor – organik, nefes alan, saygılı.

Bu şehir, ilerleme ve sürdürülebilirliğin zıt kavramlar olmadığını göstermeliydi. Teknolojinin doğaya karşı değil, onunla **birlikte** çalışabileceğini. Ve kentsel mekânların sadece inşa edilmekle kalmayıp, aynı zamanda hissedilmesi gerektiğini.

Bu fikri ilk kez kâğıda döktüğüm anı çok net hatırlıyorum. Gecenin geç bir saatiydi, masam eskizler, notlar ve buruşmuş taslaklarla doluydu. Ama sonra – birdenbire – oradaydı: “The City of the Sun”. Sıradan bir şehir değil, yaşayan bir organizma. Nefes alan, büyüyen ve uyum sağlayan bir şehir.

Güneşin ilk ışınlarının çatılar üzerinde nasıl süzüldüğünü hayal ettim – beton yerine canlı yeşilden oluşan çatılar. Bir zamanlar Mezopotamya’nın çiçek açtığı Dicle ve Fırat arasında kurulmalıydı. Bir geriye bakış değil, bir **gelecek vaadi** olarak.

Sokaklar gri yarıklar değil, kilden ve geri dönüştürülmüş camdan yapılmış, meyve ağaçları ve güneş panelleriyle çevrili yumuşak yollardı. Kamusal alanlar sadece işlevsel değil, aynı zamanda şiirseldi – nehirlerin eski bilgeliğini onurlandıran su yolları ve bir vahadaki palmiyeler gibi gölge sağlayan köşklerle.

Çocuklar bahçelerde çıplak ayakla oynuyor, dronelar ise enerji akışını optimize etmek için çatılar üzerinde sessizce uçuyordu. Şehir sessizdi. Huzurluydu. Ve yine de hareketle doluydu.

Bu şehri belki hiç inşa etmeyeceğimi biliyordum. Ama sadece onu tasarlamak, onu düşünmek bile geleceğe sessiz bir söz vermek gibiydi: Daha iyisini yapabileceğimizi. Şehirlerin sadece işlemekle kalmayıp, aynı zamanda **iyileştirebileceğini**.

Bazen, geç saatlerde yalnız kaldığımda;

“*Sonnenstadt_Entwurf_v1*” başlıklı eski dosyayı açıyorum. O zaman onları tekrar önümde görüyorum: yeşil çatılar, su kanalları, araçsız yollar. Orada insanların nasıl yaşadığını hayal ediyorum – telaşlı değil, **bağlı**.

Yabancılaşmış değil, borsa kurlarıyla değil, güneşin doğuş ve batışıyla belirlenen bir ritme **gömülmüş**.

Bu düşüncelere dalmışken, Laia gözümün önüne geldi. O, benim asla inşa edemediğim o şehirde yaşıyor – bir imkânlar yeri, pazarlar değil. Benim aksime, bankacılık sektörüne sırt çevirmiş. Bugün o bir şehir biyoloğu, her ne pahasına olursa olsun büyümeye değil, **dengeye** odaklanan bir sistemin parçası: insan ve mekân arasında, doğa ve yapı arasında.

Laia sabah bisikletine biniyor, Güneş Şehri'nin mis kokulu sokaklarında geziyor, topluluk bahçelerini ziyaret ediyor, ağaç dikmeyi öğrenen çocuklarla konuşuyor. O benim rüyamı yaşıyor – beton ve çelikte değil, karşılaşmalarda, harekette, şehirden daha sessiz, ama daha az gerçek olmayan bir günlük yaşamda. Onun dünyası kâğıt üzerinde doğmuş olabilir, ama nice cam gökdelenden daha fazla yaşam barındırıyor içinde.

Laia'yı böyle hayal ederken – yarı uyanık, yarı sıcak bir sis gibi oturma odamdan geçen anılara dalmışken – kapı çaldı. Kalktım, hâlâ sersemlemiştim ve açtım. Ve işte oradaydı:

Laia...

İstemedim, her kelimeden daha derine yerleşmiş bir refleksle çılgılık attım:

“Laia, benim Laia’m!”

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri sakindi, ama kolları konuştu. Bana öyle sıkı sarıldı ki, göğüs kafesimin çatlayacağını sandım. Bu bir sarılma değildi – bir yeniden buluşma, bir nefes alma, dilsiz bir "Hâlâ buradayım"dı.

Mutfağa gittik. Orada duruyordu – *La Pavoni Professional*, her zamanki gibi parlak, bir makineden fazlası: bir anı, metal ve buhardan oluşan sessiz bir ritüel. Bir zamanlar bana onu hediye etmişti. Espresso bizim için asla sadece bir içecek değil, bir yakınlık anıydı. Açtım, tıslama sesi odayı doldurdu ve sessizce içtik.

Sonra, *ironiden çok teselli olan bir gülümsemeyle dedi ki*: “Benden bu kadar kolay kurtulacağımı mı sanıyorsun? Biz sevişmek için birlikte değildik, değil mi?” Hemen anladım.

Haklıydı. İçsel ve bedensel olarak uyuşmuş hissetsem bile – bu son değildi. Bu bir durumdu, bir yargı değil.

Nöroloğumla konuşmuştum. Bana uzun zamandır şüphelendiğim şeyi söylemişti:

“Evet, psikofarmasötikler cinsel isteği belirgin şekilde azaltabilir. Bu yaygın ve iyi belgelenmiş bir yan etkidir. Antipsikotikler ve nöroleptikler de cinsel işlev bozukluklarına yol açabilir.”

39

O zaman başımı sallamıştım, şimdi de içimden aynısını yaptım. Maniko-depresif fazlarıma karşı 900 mg Lityum alıyorum. Bazen çok gürültülü olan seslere karşı 6 mg Risperidon. Ve düşüncelerimi bazen bir palto gibi saran karanlığa karşı 150 mg Amitriptilin.

Bu ilaçlar benim günlük dengem. Koruyucum. Dünya ile uzlaşmam. Ve evet – bir zamanlar hafif olanı da bastırıyorlar: Arzu, yakınlık, dürtü. Ama her şeyi almıyorlar. Esas olanı değil. **Laia’yı değil.**

Karşımda oturuyordu, espressosunu içiyordu ve biliyordum ki: Bazı şeyler her ilaçtan daha güçlüdür. Bazı bağlar sessizliği bile atlatır.

Laia (*usulca, neredeyse fısıldayarak*):

“Hiç düşündün mü... çocuk sahibi olmayı?”

(*Espresso fincanıma bakıyorum*): “Eskiden evet. Bugün... bilmiyorum. İçimdeki kaosa karşı günlük bir kokteyl olan ilaçlar alıyorum. Ve bazen kendime soruyorum: Kendimi zar zor tutabilirken, baba olmaya hakkım var mı?”

Laia:

“Sen kendini tutuyorsun. Her gün. Ve bu, birçok insanın yaptığından daha fazlası.”

Ben:

“Ama ya bunu aktarırsam? Sadece genetik olarak değil. Duygusal olarak da. O ağırlığı. O sessizliği. O korkuyu.”

Laia:

“Belki de başka bir şeyi aktarırısın. Kendini sorgulama yeteneğini. Yardım isteme gücünü. Başkalarının bilmediği derinliği.” *(Dışarıda bir rüzgâr ağaçların arasından geçer gibi...)*

Ben:

“Yeterli olmadığımı korkuyorum. Yeterince istikrarlı olmadığımı. Yeterince hafif olmadığımı.”

Laia:

“Kim yeterli ki? Belki ebeveynlik, mükemmeli aramak değil, kendini gösterme kararıdır. Tüm çıplaklığınla. Seni ayakta tutan her şeyle – ve seni kıran her şeyle.”

Ben:

“Peki ya düşersem?”

Laia:

“O zaman bir çocuğa, kırıklarla da yaşamaya devam edebileceğini öğretiriz. Sevmek için bütün olmaya gerek olmadığını.” (*Elimi tuttu. Parmakları sıcaktı. Canlı.*)

“Belki de önemli olan felsefe budur: Kusursuzluğa ulaşma çabası değil. Eksikliği kabul etmek. Ve buna rağmen kalmaya karar vermek.”

Orada oturdum, bakışlarım boşluktaydı, espresso yavaşça soğuyordu. Sonra, neredeyse kendi kendime konuşur gibi dedim ki:

“Bu dünyaya çocuk getirmeyi doğru buluyor musun? Hayat bana... anlamsız geliyor. Doğuyorsun, okula gidiyorsun, her yerde sınavlar, her yerde baskı. Ve sonra yorulana kadar çalışıyorsun. Bütün bunlar neden olmalı? Çocuklarımızın bu dünyaya gelmesi gerektiğini düşünmüyorum. Dünya çok güzel, evet – ama insanlar değil. Uzay gemisi **Dünya** hasarlı. Ve çocuklarımız için hâlâ güvenli olup olmadığını bilmiyorum. Yoksa... yine saçmalıyor muyum sence?” (*Laia güldü – alaycı değil, sıcak bir şekilde, seni kendin bile tanıyamazken tanıyan biri gibi.*)

“Çocuklarımız bizim dünyamızda yaşayacak. Bizim ailemizde. Senin ve benim yarattığımız şeyde. Güzel bir hayatımız vardı – ve olmaya devam edebilir. Birlikte yaşadığımız her şey seni mutlu etmiyor mu?”

Derin bir nefes aldım. Hava kahve ve anı kokuyordu.

“Haklısın. Dünya boktan şeylerle dolu. Senin ve David gibi arkadaşlara sahip olmak elbette çok güzel ama hayatı anlamıyorum... belki de anlamak gerekmiyordu.”

(Laia gülümsedi. Sonra bana yaklaştı, ellerini yüzüme koydu ve beni öptü – sıkıca, uzun süre, bozulmayacak bir vaat gibi).

42

Laia az önce gitmiş olmasına rağmen orada oturuyorum, yalnız ve terk edilmiş hissediyorum. Kapı sessizce kapandı, ama kokusu hâlâ havada asılı – espresso, hafif lavanta esintisi, anı.

Düşünüyorum. Hayat üzerine. Çocuklar üzerine. Bazen sadece durmak istediğimizi bilmezmiş gibi dönen bu dünya üzerine.

Bu dünyaya çocuk getirmek doğru mu?

Sevgi vermeden önce sınavlar koyan bir dünya.

Güvenliğe izin vermeden önce başarı talep eden bir dünya.

Doğmak, işlemek, savaşmak, kaybetmek, umut etmek, tekrar savaşmak.

Bu bir hediye mi – yoksa bir **zulüm** mü?

İçimdeki ilaçları hissediyorum. Beni bir arada tutuyorlar, görünmez iplikler gibi. Ama bir zamanlar yanarı da bastırıyorlar. Arzuyu, öfkeyi, özlemi.

Hâlâ ben miyim? Yoksa dünyanın tahammül ettiği versiyon muyum sadece?

Ve yine de... Laia vardı.

Onun kahkahası, bakışı, öpücüğü vardı.

Mükemmel olmayan, ama **gerçek** olan hayat vardı.

Sohbet dolu gecelerin, ışık dolu günlerin, yalnız olmama hissinin anısı vardı.

Belki de anlam budur.

Anlamak değil.

Açıklamak değil.

Paylaşmak.

Belki dünya güvenli değildir.

Ama belki de kaybolmuş da değildir.

İnsanlar birbirini bulduğu sürece.

Biri "Ben kalıyorum" dediği sürece.

Derin bir nefes alıyorum.

Dünya boktan şeylerle dolu.

Ama aynı zamanda kahve, öpücükler ve usulca bir umutla da dolu.

Ve belki... bu yeterlidir...

...

Pusula Olarak Mutfak

44

Mutfak, ev arkadaşlığımızın kalbiydi – bir oda değil, bizi birbirine bağlayan bir **ruh hâli**ydi. Daima hafif hareketli, asla gürültülü değil. Kendime espresso yaparken neredeyse her zaman ev arkadaşlarından biriyle karşılaştırdım. Birkaç kelime, bir gülümseme, kapı ile fincan arasında kısa bir duraklama. Sonra herkes kendi odasına kaybolurdu – aynı iskelede kısa süreliğine birbirine dokunan tekneler gibi. Öğleden sonra Thais geldi. Güneş eğik duruyordu, fayansların üzerine altın çizgiler atıyordu. Mutfakta çıplak ayakla, plaja gidiyormuş – ya da oradan dönüyormuş – gibi açık renkli bir atlet ve sadece külotla duruyordu. Cildi ışıktan sıcaktı, yürüyüşü hafif, neredeyse dans eder gibiydi.

Kolunda bir dövme vardı: klasik anarşist sembolü, daire içinde bir “A”. Siyah, net, neredeyse **meydan okuyucu**. İşareti biliyordum – Anarşi için “A”. Peki ya daire?

Sormak istedim, ama o hâlâ öğleden sonranın ritmindeydi ve cevabın kitaplardan değil, bizzat ondan geleceğini hissettim.

Sordum: "Daire içindeki A'yı tanıyorum. Ama daire aslında ne anlama geliyor?"

Thais (*gülümsedi, saçının bir tutamını yüzünden çekerek*): "Daire **düzendir**. A **anarşidir**. Birlikte şu anlama gelir: Anarşi, düzendir. Proudhon söylemiştir bunu."

Ben (*şüphelye sırtarak*): "Düzen mi? Ben anarşinin kaos olduğunu düşünürdüm. Ateş, barikatlar, her şey yanıyor."

Thais (*arkasına yaslandı, sesi sakin*): "Herkes öyle der. Sanki hiçbir kural yokmuş, sadece gürültü ve yıkım varmış gibi. Ama bu saçmalık. Benim için anarşi, çitleri olmayan bir bahçe gibidir. Nerede olduğunu, sana nerede durman gerektiğini söyleyen biri olduğu için değil, **kendini hissettiğin için** bilirsin."

Ben (*dövmesine bakarak*): "Peki ya A? Bu bir saldırı mı?"

Thais (*başını salladı*): "Hayır. Bu bir **vaat**. Vicdanından başka kimseye itaat etmediğine dair. Bağlanmadan, bağ kurduğuna dair."

Ben (*bir yudum espresso alarak*): "Dairenin kapısını açık bırakır mısın peki? Öylece – herkesin gelip gitmesi için?"

Thais (*hafifçe güldü*): "Bazen. Kimin geldiğini bildiğimde. Güven varsa. Anarşi demek, her şey serbest demek değildir. Anarşi demek, her şeyin **müzakere edilmiş** olması demektir. Aramızda. Polis olmadan, sözleşme olmadan."

Ben: "Peki ya biri düşerse? Bir şeyler ters giderse?"

Thais (*bana baktı, aynı anda ciddi ve yumuşak*): "O zaman seni yerden kaldırıyorum. Mecbur olduğum için değil. İstedğim için."

Ben (*yavaşça başımı salladım*): "Yani sınırsız bir toplum değil, güvenle sınırlanmış bir toplum mu?"

Thais (*kolunu, dövmenin üzerini okşadı*): "Aynen öyle. Kara bayrak, biliyor musun – o boş değildir. Söylememize izin verilmeyen her şeyle doludur. Bir ülke için değil, bir **ihtimal** için dalgalanır."

Ben (*usulca, sanki kendi kendine soran bir düşünce gibi*): "Ve düzen oluşur... nasıl?"

Thais (*ayağa kalktı, lavaboya gitti, suyu dinlermiş gibi yavaş hareketlerle fincanını yıkadı*): "Bakışlardan. Ekmeğin paylaşılmasından. Paylaşılan cesarettten. Kimsenin hükmetmediği – ve yine de kimsenin yalnız olmadığı – zaman oluşan düzendir." (*Yarı dönerek bana baktı, ışık koluna, daire içindeki dövme olan A'ya düştü.*)

"Proudhon ayrıca der ki: '**Özgürlük, başkalarını rahatsız etmeyen her şeyi yapmaktır.**'"

Cümle, espressonun üzerindeki buhar gibi havada asılı kaldı. Hoşuma gidiyor. Basit tınıyor. Ama içimde bir şeyin direndiğini hissediyorum.

Ben (*düşünceli*): "Cümle hoşuma gitti. Ama ben anarşist değilim. Mutlak özgürlüğe inanmıyorum. Hukuk, yasa, adalet var – ve insanlar aziz değil. Onları eğitemezsin."

Thais (*tekrar oturur, bacaklarını kendine çekti, sesi yumuşak ama saf değildi*): "Belki değil. Ama onlara güvenebilirsiniz. Onlara alan verebilirsiniz."

Ben (*ihhtiyatlı, neredeyse suçluluk duyarak*): "Sekiz milyar insanın – içlerinde taşıdıkları tüm o şeylerle... kıskançlık, bencillik, nefret, hırs, gurur, kibir, şehvet, arzu, öfke, intikam, korkaklık, cehalet, narsisizm, empati eksikliği, paranoya,

sadizm, oportünizm – özgürlük içinde bir arada yaşayabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Thais (*gülümsedi, sadece beni değil, kastettiğim dünyayı da görüyormuş gibi uzun uzun bana baktı*): "Bu bugün olacak bir şey değil. Belki yüz yıl sonra."

Ben (*biraz acı*): "Yüz yıl mı? 21. yüzyıldayız. Yüz yıl nedir ki? Beş bin yıldır olmadıysa – şimdi neden olsun?"

47

Thais (*başını eğdi, sesi sakın ama kararlı*): "Bana çok nihilist geliyorsun. Her zaman **iyimser** olmak gerekir."

Ben (*espresso fincanına, lavaboya, yavaş yavaş solan ışığa bakatım*): "Belki. Ama iyimserlik de bir inanç biçimidir. Ve ben artık o kadar kolay inanmıyorum."

Thais (*ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü, bir kez daha döndü*): "O zaman en azından **ihtimallere** inan. Mükemmelliğe değil. Aramızda oluşabilecek olana – herkesin olması gereken şeye değil."

Tam sohbet için teşekkür etmek üzereydim, usulca bir "Teşekkürler, Thais" dilimin ucundaydı ki, Perhan aniden kapıda belirdi. Sanki yoktan var olmuştu – ne adım, ne ses. Sadece o bakış: önce bana, sonra Thais'e. Filmdeki bir kesik gibi kısa bir an.

Sonra tek kelime etmeden arkasını döndü ve odasında kayboldu.

Thais (*bir kaşını kaldırdı, yarı eğlenmiş, yarı rahatsız*): "Bu ne biçim tuhaf bir kuş?"

Ben (*tereddüüt ettim, sonra usulca*): "Acaba... kıyafetin yüzünden mi içeri girmedi?"

Thais (*omuz silkerek*): "Gayet mümkün. Ama benim sorunum değil. Zaten bizimle tek kelime de konuşmuyor. O Müslüman, değil mi?"

Ben (*başımı salladım*): "Evet. Onu zar zor tanıyorum. İlanıma ilk cevap veren oydu. Ben de demiştim ki: ilk üç kişi odayı alır. Öyle oldu."

Thais (*duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu, ılık dövmesine vuruyordu*): "Sence... Hristiyanlar, Yahudiler, Müslümanlar – bir gün barış içinde yan yana yaşayabilirler mi?"

Ben (*fincanıma baktım, sonra ona*): "Senin anarşist damarın buna ne diyor?"

Thais (*gülümsedi, ama bu başka bir gülümsemeydi – alaycı değil, neredeyse çekingen*): "Beni fena yakaladın..."

(*Tekrar oturdu, dizlerini kendine çekti, sanki cevabı dışarıda arıyormuş gibi pencereden baktı.*)

Thais (*bir süre sonra*): "Sanırım... Tanrılar hakkında tartışmayı bırakırsak, hayat hakkında anlamaya başlayabiliriz. Ekmek hakkında. Su hakkında. Onur hakkında."

Ben (*usulca*): "Ama bunu yapmıyoruz."

Thais (*başını salladı*): "Henüz değil. Belki hiç. Ama ben, bunu hayal etmekten vazgeçtiğim bir dünyada yaşamak istemiyorum."

Ben (iç çekerek): "Ya hayal gücü yetmezse?"

Thais (bana bakarak, ciddi, neredeyse şefkatli): "O zaman belki de onu benimle paylaşman yeter."

Ben (ciddi, neredeyse fısıltıyla, bakışımı yere sabitleyerek): "Eğer dinler binlerce yılda insanı iyiye eğitemediyse – anarşistler bunu nasıl yapacak?"

Thais (her zamanki gibi gülümser – bir tutam alaycılıkla ama sertlik olmadan, sanki tamamen açığa vurmadığı bir sırrı biliyormuş gibi): "Öyle mi, öyle mi..."

Dört Fincan Çay

Mutfak akşam yemeğinden sonra hâlâ sıcaktı. Masanın üzerinde dört buharlı fincan duruyordu – Papatya, Siyah çay, Nane. Dışarısı karanlıktı, ama masanın üzerindeki ışık yumuşak, neredeyse altın rengindeydi. Kimse hemen konuşmadı. Karıştırılacak bir şey kalmasa da, karıştırılıyordu.

Zofia, annesinin her telefon ettiğinde nihayet "doğru" bir şey yapıp yapmadığını sorduğunu anlattı. Sözleşmeli, maaşlı, unvanlı bir şey. Bu serbest işleri değil. Thais, Katolik etkilenmesinden, güvenlikten, yorgunluktan bahsetti. Zofia çarpık gülümsedi. Perhan, annesinin artık sormadığını söyledi. Sadece dua ettiğini – sağlıklı kalması için, kim olduğunu unutmaması için.

Thais: "Peki? Bazen unutuyor musun?"

Perhan ona baktı. "Bazen unutmayı umuyorum. Ve sonra fark ediyorum ki, yine de orada."

Odaya doğru belirsiz bir hareket yaptı. "O ses. O yön. Burada olandan daha fazlası olduğu hissi."

Fincan, sanki kendisi sessiz bir tanıkmiş gibi, ellerimde usulca buharlanıyordu. Darjeeling altın rengindeydi, neredeyse kehribar rengi, ve uzak tepelerin kokusunu taşıyordu içinde – hafif, buruk, biraz yosun ve sabah güneşi dokunuşuyla. Diğerlerinin sözleri etrafıma sis gibi yayılırken, çayı dilimin üzerinde tuttum.

50

Ben hiçbir şey söylemedim. İçtim. Dinledim.

Thais, böyle bir şeyi hiç hissetmediğini söyledi. Ne ses, ne duygu. Sadece sorular. Ve geçici cevaplar. Tanrı'ya değil, sorumluluğa inandığını. Kimse izlemediğinde ne yaptığına.

Perhan (*usulca*): "Bu neredeyse dindar tınıyor."

Thais: "Belki," diye cevap verdi. "Ama cennet olmadan. Tehdit olmadan. Ödül olmadan."

Zofia güvenden bahsetti. Alışkanlıktan değil, dinlendiğini bildiği için dua etmekten – şükrettiğinde, şüphelendiğinde, ne yapacağını bilemediğinde. Bir kanıt değil, ama **yakınlık**.

Bir süre kimse konuşmadı...

Çocukluk hayallerinden bahsettiler. Pilot, rahibe, deniz biyoloğu, imam, aktris, filozof. Şimdi: Elektrik mühendisliği, grafik tasarım, film bilimleri. Güldüler. Yüksek sesle değil, ama dürüstçe.

Thais: "Belki de püf noktası budur," dedi. "Ne olacağını bilmek değil. Ne olduğunu fark etmek."

Perhan: "Ya da ne kaldığını," dedi.

Zofia: "Ya da ne kaybettiğini," dedi.

Sonra Perhan sessizleşti. Fincanına uzun uzun baktı, sanki diğerlerinin duymadığı bir şeyi duyuyordu. Thais ona bir şey sorduğunda, cevap vermedi. Ya da onun kastettiği şeye cevap vermedi. Parça parçaydı, bakışları etrafta dolaşıyordu. Sonunda, tek kelime etmeden, gülümsemeden, vedalaşmadan ayağa kalktı. Odasına gitti...

51

Ben de bir an daha oturdum, sonra ben de kalktım. Yorgunluktan değil. Başka bir şeyden. Onları geride bıraktım, koridorda yavaşça, ışıksız yürüdüm.

Zofia ve Thais mutfakta kaldılar. Bir süre konuşmadılar. Sonra Thais sordu: "Sen de hissettin mi? Bugün bir şeyler farklıydı. Yoksa biz mi kuruyoruz? Belki kötü bir günü vardı. Zaten hep bu kadar içine kapalı ve dalgın değil miydi?"

Zofia tereddüt etti. "Evet. Gerçekten orada mıydı, bilmiyorum. Yoksa sadece orada olmaya mı çalışıyordu?"

"Ben onu dün gece duydum," dedi Thais. "Adımlar. Çok hafif. Sonra banyo kapısı açıldı. Ama içeride kimse yoktu."

"Geçenlerde koridorda ona seslendim," dedi Zofia. "Cevap verdi – ama sanki benim söylediğim şeye değil."

"Bazen, başkasıyla konuşuyor sanıyorum," dedi Thais. "Bizimle değil."

"Ya da kendi kendine."

Fincanlar boştu. Mutfak, Perhan olmadan daha büyük görünüyordu.

"Gerçekten öğrenci mi sence? Elektrik mühendisliği?" diye sordu Thais.

Zofia başını salladı. "Bilmiyorum. Yanında hiç kitap görmüyorum. Sadece dizüstü bilgisayar. Ve o küçük not defteri."

"Belki şiir yazıyordur. Ya da... bizim anlamadığımız bir şeyler."

"Ya da o sadece tam olarak burada olmayan biri."

"Endişeleniyorum. Bir şekilde çok tuhaf."

Zofia yavaşça kalktı. "Belki onun tarzı budur. Hiçbir fikrim yok."

Fincanları kaldırdılar ve Zofia ayağa kalktı. Usulca dedi ki: "Ben gerçekten uyumaya gidiyorum artık, çok yorgunum."

"Ben de. Ama yarın bir şey duyarsan... bana haber ver."

"Elbette."

Mutfaktan teker teker ayrıldılar. Kapı hafifçe aralık kaldı.

Koridordaki Gölgeler

Diğerlerinden önce ayrıldım. Yorgunluktan değil, varlığımın fazla olduğunu hissettiğim için. Mutfakta bana ihtiyacı olmayan bir şey kalmıştı. Kapıyı usulca kapattım ve koridorda yavaşça, ışıksız yürüdüm. 53

Duvarlar inceydi. Seslerini duydum, boğuk ama anlayabileceğim kadar netti: Benim hakkımda konuşuyorlardı. Ve onun hakkında.

Vestiyerin yanında durdum. Koridorun hafifçe büküldüğü yerde. Onları göremiyordum, ama Zofia'nın sesini, sonra Thais'i duydum. Önce temkinli, sonra daha belirgin. Benim atmadığım adımlar. Bana ait olmayan cevaplar.

"Ben onu dün gece duydum," dedi Thais.

"Ona seslendim, ama tam olarak cevap vermedi," dedi Zofia.

Perhan'ı kastediyorlardı. Elbette. Başka kim olabilirdi ki?

Perhan garipti. Gürültülü değildi, dikkat çekici değildi. Ama kurallara uymayan bir gölge gibiydi. Kimsenin beklemediği anda ortaya çıkıyordu. Konuşmadan kapı pervazlarında duruyordu. Nesnelere sanki ona yabancılarımış gibi bakıyordu. Bazen kimsenin anlamadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Bazen kimse bir şey söylemediği halde gülüyordu.

Bir keresinde onu gece yarısı görmüştüm, koridorda yalınayak, alnı duvara dayalıydı. Sanki dinliyor. Ya da dua ediyor. Ya da her ikisi de.

"Sadece oradaydı," dedi Thais. "Hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı."

Nefesimi tuttum. Korkudan değil. Meraktan. Yok olduğunda nasıl tınıdığını bilme arzusundan. Ya da fazla geldiğinde.

54

Endişeleniyorlardı. Yüksek sesle değil, panik halinde değil. Ama gerçek bir endişeydi. Bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Bunu hak edip etmediğimden. Ve Perhan'ın kendisi için endişelenildiğini bilip bilmediğinden.

Bir adım geri çekildim, usulca, rahatsız etmek istemeyen biri gibi. Odam karanlıktı, pencere açıktı. Yatak kenarına oturdum, buzdolabının uğultusunu duvarın arkasından duydum. Beni yargılamayan tek sestti.

Onlara orada olduğumu söylemek istedim. İhtiyaç duyulduğunda kaybolmayacağımı. Ama yalan söylemeden bunun nasıl söyleneceğini bilmiyordum.

Dışarısı sessizdi. Ne araba, ne rüzgâr. Sadece yavaşça susan sesler. Zofia'nın kalktığını duydum. Thais'in onu takip ettiğini. Mutfağın boşaldığını.

Oturmaya devam ettim. Ve birinin kapıyı çalmasını bekledim. Ama kimse gelmedi. Bir ara uyuyakalmış olmalıyım.

Laia, David ve Usulca Şefkat

Laia ve David beni ziyaret etmeden önce asla aramazlar. Evde olduğumu bilirler. Her zaman. Sadece doktora gitmem gereken veya kısa bir alışveriş yaptığım günler hariç. Başka bir şey yok.

55

Hasta olduğumdan – ve yalnız kaldığımdan beri – yemek yapmayı bıraktım. Tencereler sessiz duruyor, baharatlar kavanozlarında uyuyor. Ama David yemek yapıyor. Laia da. Gelirler, pencereleri açarlar, otlar getirirler, sebzeleri keserler, sessizce konuşurlar, sanki sessizliği kovmak değil, sadece biraz ısıtmak isterlermiş gibi.

Ben artık dışarıda yemek yemiyorum. Sipariş veriyorum. Genellikle köşedeki Asya restoranından – pilav, sebze, bazen çorba. Basit, sıcak, yeterli.

Bazen Aldi'ye gidiyorum. O zaman Skyr yoğurt, kuru üzüm ve fındıklı müsli, birkaç elma, belki bir muz alıyorum. Bu benim kahvaltım. Akşam yemeğim. Tesellim.

Çok değil. Ama yeterli. Şimdilik. Benim için.

O yıllarda Barselona bizim için bir yer değildi – bir **hâldi**. Müzik, sohbetler ve asla düz gitmeyen gece yollarından oluşan, titreyen bir vaatti. Biz – David, Laia ve ben – sık sık oradaydık, sanki şehrin kendisi bizi tekrar tekrar, hep daha derinlere davet etmiş gibi.

Kafeleri, başkalarının en sevdikleri kitaplar gibi biliyorduk: paslı vantilatörleri ve acı espressosu olan, duvarda polaroid fotoğrafları olan ve hiç gülümsemeyen garsonu olan. Kulüpler ikinci derimizdi – minimal, teknolojik, bazen *Drum and Bass*, bazen de kaburgaların içinden ikinci bir dil gibi geçen sadece bir bas. El Raval, Poble-sec, Sant Antoni’de – titreşen, gecenin sona ermediği, sadece dönüştüğü her yerdeydik.

Laia sık sık yalınayak dans ederdi, David tarçın kokan ince sigaralar içerdi, ben ise dinlerdim, izlerdim, **oradaydım**. Kaybolmuyorduk – sohbetlerde, ritimlerde, gerekenden daha uzun süren bakışlarda eriyip gidiyorduk.

Ve sonra Nil vardı. David onunla o kulüplerden birinde tanıştı, hangisi olduğunu tam hatırlamıyorum – belki kırmızı ışıkları ve hiç konuşmayan DJ’i olan kulüptü. Nil sadece duruyordu, elinde bir bardak ve soran değil, **bilen** bir bakışla. Çok konuşmadılar, ama bir şey oldu. Sessiz, kalan bir şey.

Daha sonra David, Nil’in ona sanki uzun zamandır oradaymış gibi baktığını söyledi – sanki gelmiyor, **geri dönüyormuş** gibi. Nil, şimdi David’le Berlin’de yaşıyor. Ve ne demek istediğini anladım. Bazı insanlar seninle karşılaşmaz – onlar sana bir şeyleri hatırlatır.

Nil ve David çift olduktan sonra bile sık sık geri döndük. Şehir aynıydı, ama farklı tınıyordu. Müzik daha sıcaktı, sohbetler daha derindi, geceler daha az uçucuydu. Barselona artık sadece bir sahne değildi – bir **tarihti**. Bizim tarihimiz.

Mutfak Yeniden Nefes Aldığında

Akşama doğru geldiler. Laia, David ve Nil. Her zamanki gibi, sormadan alışveriş yapmışlardı. İsteyip istemediğim umurlarında değildi. Ve benim de kabul etmekten başka çarem kalmamıştı.

57

Kapı kapandı, poşetler hışırdadı, sesler ahşap üzerinde doğranan sebzelerin sesiyle karıştı.

Orada, hiç uymayan bir mobilya parçası gibi dikildim.

En çok istediğim, yatağımın altına sinmek, battaniyeyi başımın üstüne çekmekti; birileri benim için alışveriş yapsa, beni yıkasa, bana annelik etseydi – böylece kimseyle konuşmak zorunda kalmazdım.

En çok annem endişeleniyordu.

Bana ne olduğunu kavrayamıyordu.

Aniden değil, ama yine de bir anda olmuştu.

Mutfak sıcaktı.

Paella pişiriyorlar; *karışık konuşuyor, doğruyor, karıştırıyor, gülüyorlardı.*

Yol üstünde duruyordum.

Ama bir ara – ne zaman olduğunu bilmiyorum – onların orada olmasını güzel buldum.

İstediğim için değil, tamamen kaybolmadığımı hissettiğim için.

Sonra Zofia ve Thais de geldi.

Perhan odasında kaldı.

Zofia kapıya bir bakış attı ve dedi ki:

"O hep geri çekiliyor. Bizimle konuşmuyor. Ve kimse onu ziyaret etmiyor."

Thais (*duvara yaslandı, sesi kuruydu*):

"Belki de sadece istemiyordur. Belki de geri çekilmek, onun düzen biçimidir."

Zofia (başını salladı): "Ama bu normal değil ki. Birlikte yaşıyoruz. İnsan öylece ortadan kaybolamaz."

David (*Nil'i kendine yaklaştırdı, alnından kısaca öptü*):

"Normal nedir ki? Ben de herkesle konuşmuyorum. Ve yine de buradayım."

Laia (*masaya bir kase koyarak, nazikçe gülümseyerek*):

"Belki Perhan sadece yorgundur. Dünya gürültülü. Bazı insanlar sessizliğe ihtiyaç duyar."

Ben (*usulca*): "O Müslüman. Belki kendini yabancı hissediyordur. Belki benim hatam. Dedim ki: ilk üç kişi odayı alır. Ve o ilkti."

Zofia (*bir yudum şarap aldı, sakin*):

"Ben İsa'ya inanıyorum. Ama aynı zamanda insanlara da inanıyorum. Kendimizi tanımlamayı bıraktığımızda, karşılaşmaya başlayabiliriz."

David (*arkasına yaslandı, Nil kolunu okşadı*):

"Ben hiçbir şeye inanmıyorum. Ama seviyorum. Ve bu bana yeter."

Laia (*bana baktı, sonra Thais'e*): "Belki de işe yarayan tek din budur – kimsenin vaaz etmediği din."

Ben (*buharı tüten Paella'ya, onu paylaşan ellere bakıyorum*):

"Belki. Belki de burada olmanız yeterlidir."

59

Paella ve Paranoya Arasında

Yemeği bitirdikten sonra hepimiz odama çekildik. Mutfak hâlâ safran ve kavrulmuş biber kokuyordu, sesler, koridorda kaybolan bir müzik gibi yavaşça azaldı. Masanın üzerinde birkaç şarap kadehi duruyordu, yarı boş, yarı unutulmuş.

David bilgisayarımın önünde oturdu.

Yüzü gergindi, alnı hafifçe kırışmış, bakışları ekrana sabitlenmişti.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Laia ve Nil gece yarısına doğru vedalaştılar.

Nil, David'i yanağından kısaca öptü, Laia da kolumu hafifçe okşadı.

Sonra sessizlik oldu.

Sadece David kaldı.

Ve sessizlik boş değildi – **yüklüydü.**

"Şuraya bak," dedi sonunda, başını kaldırmadan. "Senin Perhan'ın bir uyuyan hücre."

Şaşkına dönmüştüm.

Bu kelime, soğuk bir hava akımı gibi vurdu.

"Ne diyorsun sen?" diye sordum, saat için fazla yüksek bir sesle.

David ekranı bana çevirdi.

"Bak: Bunlar düzenli olarak ziyaret ettiği sayfalar."

AlSahraNet.org – Arapça, sıkça açılıyor, radikal İslamcı.

UmmahEcho.com – topluluk öneren bir forum, o kadar aşırı değil, ama IŞİD sempatizanlarıyla dolu.

KhilafaForum.net – ve şuna bak:

Takma adı **"Ebu Cihad."**

Bizim hakkımızda yazıyor. Ev arkadaşlığı hakkında. Senin hakkında.

David'in bana gösterdiği satırları okudum.

Arapça'ydı, ama David çevirmişti.

Perhan şöyle yazıyordu:

"Kâfirler kendi dünyalarında yaşıyorlar. Gülüyorlar, içiyorlar, hiçbir anlamı olmayan şeyler hakkında konuşuyorlar. Aralarındayım, ama onlardan biri değilim. Fark etmiyorlar. Eşcinsel ve dövmeli kadın – körler. Ev sahibi zayıf, hasta, kolay aldatılabilir."

Ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını hissettim.

Korkudan değil.
Yabancılaşmadan.
Perhan benim evimdeydi.
Benim korumam altındaydı.
Ve yine de o, orada değildi.

"O elektrik mühendisliği okuyor, değil mi...?" diye sordum, David'e değil, daha çok kendime.

David başını salladı.

"Öyle söylüyor. Ama nereye gittiğini kimse bilmiyor. Hiçbir belge, hiçbir sınav yok. Sabah kayboluyor ve geç dönüyor. Hep yalnız."

Orada oturdum, elimde kadehle, ama içmiyordum.

Gece sessizdi.

Ama huzurlu değildi.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum.

"O bir tehlike mi? Bir uyuyan hücre mi? Yoksa sadece kaybolmuş bir insan mı?"

David hemen cevap vermedi. Bana baktı, uzun süre.

Sonra usulca dedi ki:

"Belki de hepsi. Belki de hiçbir. Ama dikkatli olmalısın."

Ben (*sersemlemiş, şaşkın, sırtım duvara yaslı*):

"Sence ne yapmalıyım, David? Onu öylece evden atamam ki. Arkadaşları... kim olduklarını bilmiyorum. Ya beni öldürürlerse? Ve eğer onu polise bildirirsem – ve bunu benim yaptığımı öğrenirlerse? Beni de öldürebilirler. Ya da hiçbir şey yapmayıp, kendiliğinden gitmesini mi bekleysem? Asıl soru şu: Bize zarar vermek istiyor mu? Yoksa sadece... **farklı** mı?"

62

David uzun süre bir şey söylemedi. Hâlâ ekranın önünde oturuyordu, ışık yüzünde titriyordu, ki şimdi sakindi – neredeyse fazla sakin.

Sonra bana döndü, yavaşça, sanki bir karar vermiş gibi. usulca ama net: **"Üç yol var. Hiçbiri kolay değil. Ama seçmek zorundasın:**

1. Sessiz Kaçış

Ona evden çıkış vermiyorsun.

Onu ihbar etmiyorsun. Bekliyorsun.

Sessizce, nasıl hareket ettiğini, nasıl konuştuğunu, nasıl kaybolduğunu gözlemliyorsun.

Kendi kendine, gürültüsüz, gölgesiz gitmesini umuyorsun.

Kimseye bir şey söylemiyorsun.

Korkuyu, çıkaramadığın bir palto gibi taşıyorsun.

Ama hayatta kalıyorsun.

Belki.

2. Açık Yüzleşme

Onunla konuşuyorsun.

Doğrudan, dolambaçsız soruyorsun: Kimsin sen? Ne yapıyorsun? Bu sayfalar neden?

Yalan söyleme riskini göze alıyorsun.

Susma riskini göze alıyorsun.

Bir şey yapma riskini göze alıyorsun.

Ama ona kendini açıklama şansı veriyorsun.

Belki o bir uyuyan hücre değildir.

Belki sadece kaybolmuştur.

Belki sen de öylesindir.

3. Karanlık Karar

Onu ihbar ediyorsun.

Anonim olarak.

Sayfaları, isimleri, izleri iletiyorsun.

Hiçbir şey söylemiyorsun – ne ona, ne de diğerlerine.

Biri gelene kadar bekliyorsun.

Belki kimse gelmez.

Belki çok şey gelir.

Belki ona ihanet etmiş olursun.

Belki de hepinizi kurtarmış olursun.

David bana bakıyor.

(Bakışı sert değil, ama net).

**“Kararını kendin ver. Ama bunu korkudan yapma.
Yaşamak istediğin için yap.”**

Başımı sallıyorum. Gece nefesini tutuyor... Ama biliyorum ki: Sonsuza kadar kalmayacak.

Daha sonra. Çok daha sonra...

Günler yumuşamış, düşüncelerin etrafına sarılan pamuk gibi olmuş.

Ben, hiçbir şey istemeyen bir odada oturuyorum.
Duvarlar beyaz, ama boş değil.
David karşımda oturuyor.
Yorgun görünüyor, ama bitkin değil.
Bakışı net.
Fazla net.

64

“Alan,” diyor usulca,

“beni dinlemelisin. Perhan diye biri yok.”

Gözlerimi kırıyorum.

Kelimeler, durgun bir göle düşen taşlar gibi.
Dalga yok. Sadece derinlik.

“Ne Thais var. Ne Zofia. Bunlar figürler. Zihnin onları yarattı.”

İtiraz etmek istiyorum.
Şunu söylemek istiyorum: Onlarla konuştum.
Onlarla yemek yedim.
Seslerini duydum.
Gölgelerini gördüm.
“Bir nüks yaşıdın,” diyor David. “Dairede tek başına yaşarken. Yalnızdın. Hâlâ öylesin. Dairen boş. Orada oturuyorsun – sadece sen. Yani yine psikoza girdin!

İçimde bir şeyin büzüldüğünü hissediyorum.

Acı değil.
Korku değil.
Başka bir şey.
Adı olmayan bir şey.

**“Laia gerçek. Nil gerçek. Ben gerçeğim. Ama diğerleri...
Alan, onlar senin fantezinin bir parçası. Ve sen onun
içinde kayboldun.”**

65

Ona bakıyorum.
Yüzü sakın.
Sesi sıcak.
Ama dünya soğuk.

**“Psikiyatri hastanesindeyiz,” diyor usulca. “Seni almaya
geldim. Haydi evine gidelim.” şunu kendin görmelisin:
Boş mutfağı. Sessiz odayı. Asla kapatılmamış olan
kapıyı.”**

Ayağa kalkıyorum.
Yavaşça.
Adımlar ağır.
Ama yürüyorum.
Belki de son sahne budur.
Belki de başlangıçtır.
Belki de aradaki her şeydir.

Kapı, direnç göstermeden kapanıyor. David yanımda duruyor, sessizce. Merdivenler aynı, duvarlar da. Ama bir şey farklı. Bir şey her zamankinden daha sessiz.

Daireye giriyoruz.

Hiç ılık yanmıyor.

Hiç ses yok.

Mutfaktan gelen sesler yok, kahkaha yok, akan su yok.

Sadece ben.

Sadece David.

Ve sis gibi yayılan sessizlik.

Odalar arasında yürüyorum.

Oturma odası boş.

Sandalyede Thais'in ceketi yok.

Masada Zofia'nın kitabı yok.

Hep fazla dolu olan Perhan'ın fincanı yok.

Odamın kapısını açıyorum.

Bilgisayar orada duruyor.

Ama önünde kimse oturmuyor.

Paella pişirilmemiş.

Sohbetler yapılmamış.

İsimler – onlar burada değil.

David eşikte duruyor.

Bakışı sakın, ama soğuk değil.

Hiçbir şey söylemiyor.

Söylemesine gerek yok.

Yatağa oturuyorum.

Yorgan pürüzsüz.

Oturmuş birinin izi yok.

Şarap kadehi yok.

Yankı yok.

Gözlerimi kapatıyorum.
Ve hepsini görüyorum.
Thais, gülerken.
Zofia, karşı çıkarken.
Perhan, susarken.
David, bana bakarken.
Laia, kalırken.
Nil, yaslanırken.

Neyin gerçek olduğunu bilmiyorum.
Yok olmamak için ne uydurduğumu bilmiyorum.
Ama biliyorum ki, buradayım.
Ve biri benimle yürüyor.
Belki bu yeterlidir.
Belki başlangıç budur.
Belki de kalan şey budur.